

БОРБА®

17 февруари 2013 г.

Около 100 000 граждани най-малко от 35 града излязоха на протест срещу високите цени в енергетиката и монополите и свалиха правителството на Бойко Борисов.

Това е най-масовата демонстрация на протест след тази преди 16 години, която тогава помете червеното правителство на Жан Виденов.

Национална съпротива

mail@nsaprotiva.com; www.nsaprotiva.com; 0894 604 588

Декларация срещу опитите за узурпиране на протестите от страна на антибългарски организации

Днес, в тези тежки и съдбоносни за нашето отечество дни, ставаме свидетели на редица опити от враждебни на българската нация среди, които се опитват да яхнат вълната от заслужено недоволство на българския народ. Под претекст за представителство на протестиращите определени личности и организации се изявяват в общественото пространство с откровено вредни и опасни за нашето общество идеи и предложения за бъдещето на България.

Ние, представителите на група младежки патриотични организации и клубове, на футболни привърженици, подкрепяйки и солидаризирайки се напълно със справедливите социални искания на хората по отношение на енергийните монополи и невъзможно ниския стандарт на живот в страната, заявяваме, че сме обезпокоени от все по-забележимия факт, как различни антибългарски и ляво-либерални организации като Български хелзинкски комитет, Отворено общество, Европейски институт „Помак” и други, финансирани отвън и противни на българските национални интереси, се опитват да узурпират народното недоволство в името на свои, враждебни на българската нация цели.

Във все по-често чуващите се искания за свикване на Велико народно събрание и промяна на някои от основните закони на страната, ние съзираме опити на различни българофобски кръгове да ревизират конституционно закрепени и до този момент смятани за безспорни положения, които определят България като еднонационална и традиционно православна държава, а териториалната ѝ цялост за неприкосновена. Освен това подготвяме, че същите тези лобита ще се опитат да окажат натиск върху едно евентуално Велико народно събрание да гласува промени в Конституцията и Семейния кодекс, целящи легализирането на гей-браковете и осиновяването на деца от хомосексуални двойки. Нещо, което ние считаме за абсолютно недопустимо!

На второ място, опасяваме се, че желанието за промяна на изборното законодателство в посока увеличаване на мажоритарния елемент, стигащо в определени моменти до екстремизъм с идеята за стопроцентов мажоритарен вот, разделящ България на 240 избирателни райони, има за цел да установи в страната дву- или максимум трипартиен политически модел в полза на големите казионни партии и икономическата олигархия. Това е в полза на всичко друго, но не и в полза на по-голямата демокрация и плурализъм в българското общество.

В заключение, ние, обединените български националисти, заявяваме най-отговорно, че ако някой, някога, някъде си позволи да постави под въпрос монолитността, суверенитета или териториалната цялост на страната, ще получи нашия много бърз и ефективен отговор!

Употребата на справедливия народен гняв за користни цели от шепя непредставяващи по никакъв начин българското общество паразити ние никога няма да допуснем.

Да живее България!

Приели декларацията: Български национален съюз, Национална съпротива, Фен сдружение „Офанзива”, Фен клуб „Ботев – Враца”, 28 България, Национален фен клуб „Берое”, Клуб на привържениците на ПФК „Черно море”, Плевен boyss 1919, Бригада Бургас, Варна Firm 07, Ултрас Ловеч, Ultra Varna, Група Плевен, Фен клуб „Добруджа”, Движение за Велика България, Youth group – Ботев Пловдив, Бригада Тракия – Ботев Пловдив

(Очакваме още организации и фен клубове да се присъединят към декларацията.)

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Панриковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 61, брой 3

Книжка двеста и седма

Май 2013

За Лумпените, протестите и още нещо

Скъпи интелигентен протестиращ днес, помниш ли 2009 г., пред Парламента, когато Лумпените излязоха, за да протестират? Да протестират, заради родителите и заради дядовците си, на които им беше писнало от високите сметки, от ниските заплати и пенсии. Просто им беше писнало. Помниш ли? Сигурно имаш някакъв смътен спомен. Помниш ли онези млади сърдити хора, които бяха там, за да защитят теб и твоите близки? Помниш ли онова момиче, с което милиционерите избърсаха онези жълти павета, които дедите ти са защитавали с кръвта си? Помниш ли я тази девойка? Видя ли я по телевизора? Видя я и просто изцъка с уста, защото не знаеше какво да кажеш. Защото не знаеше къде в момента беше твоята гъщеря, твоето момче, а те бяха там, за да кажат, че техните родители вече не издържат. И на другият ден, когато ти трябваше да отидеш там да подкрепиш тях, твоите деца, ти се прибра вкъщи, където, макар и скъпо, бе по-топло и по-уютно. Ти се прибра вкъщи, а не защити теза, които бяха там заради теб. Прибра се, пусна телевизора и слушаше Бареков и Миролуба, които ни наричаха скинари, фашисти, изроди, грозирани, лумпени, но някъде в главата ти се прокрадна една мисъл, че това сме ние – твоите деца. Намери се и една гама, една от цялата гържава, която да ни защити. Тогава онези, споменатите горе, не се посвениха и я нарекоха – нея, Ели Ваташка – с още по-обидни и мръсни епитети, но и тя, като нас, не се интересуваше от това. И тя, като нас, ти прости, защото ние сме твои деца и не може да се сърдим.

Дойдоха избори. Поредните. Отново си избра месия, който да ни оправя. Не сега, но някога. Обеща ни стабилност на доходите, намаляване на дефицита по вътрешната сметка и куп други неща. Не го разбра какво ти каза, но изглеждаше красиво, искаше го много, защото вече нямаше накъде.

Избухна лятото на 2011 г. Помниш ли го? Избухна това, което всички знаеха, че ще се случи, но не го искаха. Един, помислил се за „цар“ в нашата република, нареди на своите подчинени да убият две български момчета. Ти търпя това дълги години и беше готов да търпиш още, но ние – НЕ! Ние отидохме там, защото гържавата бе изоставила хората

си. И когато гържавата изостави народа си, съпротивата е неизбежна и същият този народ трябваше да вземе всичко в свои ръце. Тогава бяхме същите – лумпените, скинарите, дрогираните. Отново ние показахме, че така не става, че не може едни да са привилегирани за сметка на други, че не може да си правиш каквото искаш и да останеш безнаказан. И очаквахме сега да ни подкрепиш. Но ти отново не посмя. Е, вече не цъкаше с уста, а дори се осмели да кажеш, че така, както прави Цар Киро, не може, че така му се пада. Че съседката ти са я обрала циганите и са ѝ взели двадесет лева. Коментираше с другите, че в селото ти Цар-Кировите хора са обрали цялата къща на родителите ти, дори керемидите не са оставили. Но пак го каза някак си с половин уста, а когато отново Барековци и Миролюби ни нарекоха изроди, лумпени, дрогирани и фашисти, ти пак се скри на топло и уютно. Разбира се, подкрепата дойде пак от там, откъдето и очаквахме, от г-жа Ваташка. Ти не ни защити, но ние няма как да се сърдим на нашите родители, може би малко се обидихме. Когато ние свършихме всичко, каквото има да се върши, дойдоха твоите политици, обещаха ти справедлив процес, големи наказания и че те ще се справят с проблема, а не трябва народа да взема властта в ръцете си. Хвърлиха в затвора един-двама, ти получи среден пръст от „Царя“, но отново забрави и продължи да живееш сивия си забързан живот. Уви, няма сила на света, която да върне Ангел и Павел.

Обидихме се, решихме, че не ни искаш. И се оттеглихме. Оттеглихме се в нашия парламент – стадиона. Там, където години наред се борихме и успяхме да няма кой да ни командва. И от там продължихме да защитаваме и да се опитваме да те събудим, да ти напомним кои са Ботев, Левски, кой е Димитър Списаревски и как той е дал най-ценното си – живота, за да защити нашата Родина. Напомняхме ти, че Национализмът не е престъпление, че България не се продава, че тя е Слава. Бяхме в Македония, за да покажем, че подвигът на Мара Бунева е забравен само от политиките ни, но не и от нас. Напомняхме ти, че 9 Септември 1944 г. е най-кръватавата дата в историята ни. Но ти продължаваше своя си начин на живот, без да се интересуваш от това. Подминаваше тези неща с мълчание и насмешка.

И изведнъж нещо стана. Нещо те удари по главата и ти се събуди. Излезе по улиците. Протестираше. Искаше промяна. Макар да ти бяхме обидени и ние излязохме. Искяхме да видим как го правиш. Стояхме отстрани и се усмихвахме. Радвахме се, че се събуди. Гледахме те. Бяхме без маски, но ти не ни забелязваше, защото беше улисан в протеста, в „Промяната“. Видяхме нещо страшно, видяхме как полицията бие нашите родители, видяхме как те хвърляха на земята и те мачкаха. Видяхме как плачат нашите баби. Видяхме как те блъскат. И за разлика от теб, ние излязохме да те защитим, да ти помогнем, да застанем зад теб, да те подкрепим. Вместо да се зарадваш, да се успокоиш, ти се уплаши, уплаши се от нашите маски. Нарече ни провокатори, нарече ни лумпени и дрогирани. Дори заговори за някакви пари, че сме взели. Поиска да свалим нашите маски, защото бяхме провокатори. А дали си готов да видиш кой стои зад маската? Дали искаш да видиш лицата зад маските? Питаш се кои сме ние?

Ние сме момчетата и момичетата, които те обслужват в магазина. Ние сме младите ти счетоводители. Ние сме момичетата, от които рано сутрин получаваш кафето си с усмивка. Ние сме твоите съседи, които всеки път ти се усмихват и поздравяват, когато се разминете. Ние сме твоите момчета и момичета. **НИЕ СМЕ ТВОИТЕ ДЕЦА!**

И запомни, никога не е хубаво да се обръщаш срещу собствените си деца.

Георги Желязков
Национална съпротива

Българи

Драги читатели на сп. „Борба”,

Много писма с въпроси получих във връзка с написаното от мен в бр. 6 от 2012 г. на сп. „Борба” за един смел българин, името на когото е проф. Иван Бързаков. Някои подробности от неговия живот ще ви натъжат, но и ще ви научат, че човек трябва да се бори, за да победи.

Никога не губете вяра, защото и утре е ден! Тази вяра професорът ни вмениява със собствения си живот. Ето още някой црих към него:

Малцина са тези, които през 1976 г. биха се решили да преплуват единадесет километра сред акулите на разбуненото от земетресение Адриатическо море, за да избягат от духовния гнет на комунистическа България. А по времето, когато тридесет и три годишният Иван го направи, бягството от „народната република” се наказваше със смърт или със затвор. Иван Бързаков истински беше копнял за свободата и бе успял да доплува до нейните брегове. В Калифорния той стана творец на необикновената си съдба и на успешната си кариера, но от поезията му лучи, че никога и за миг не е забравял страданието на поробеното си от комунизма отечество.

Личност с рядка ерудиция, многостранни професионални интереси и задълбочени познания по литература, музика, изобразително изкуство, история, лингвистика, философия, психология, педагогика. Защитава докторат по психология, педагогика. През 1978 г. д-р Иван Бързаков основава в Сан Франциско, Калифорния, Международен образователен институт „Бързак”, в който са обучени хи-

ляди души от 29 държави. Бързаков е експерт в няколко области: ускорено обучение, развиване на презентационни умения и използване на класическата музика за редуциране на стресови състояния. През 1980 г. създава системата Optimal Learning. Проф. Бързаков създава новаторски метод за дълбочинно възприемане на изкуството, който нарича AOLIA. Чрез него той тренира групи в най-престижните музеи на изобразителното изкуство в Лондон, Париж, Рим, Ню Йорк, Мюнхен, Амстердам, Магрид, Барселона, Буенос Айрес, Варна и Сан Франциско.

Най-голямата мисия, която Иван Бързаков следва, е общуването с хората тук и сега, и особено с младите в България, за да им предаде част от своя дух и пробуди съзнанието им, че имат възможностите да развиват света около себе си, но без да забравят миналото.

А колкото до неговото кredo (в смисъл на изграждане на поведение), то крещи от стихотворението му „Не мога и не искам”.

Минка Гатева, Пловдив

Не мога и не искам

Та аз съм просмукан
от мъка
и чукам
на вашата съвест...

Никола Вапцаров

На тъмнината злото
ражда нова тъмнина.
Отново
един друг се погребваме.
Доброто

безпощадно смазваме.

Роим омраза.

На лъжата

в гнойни метастази

сме завинаги

обринати.

Като прокажени.

А устните са преbledнели
от умора.

Не от деня или нощта –
от хората,
които искат

всичко да забравим.
 Защото миналото било свършено.
 Защото то не можело да се поправи.
 Било завинаги прекършено.
 Но аз не мога
 и не искам
 нищо да забравя!

Ни Престъплението в миналото –
 нито сега!
 Нито убийствата, страха
 и униженията.
 Робството!
 Ни днешната лъжа
 и нейните последици:
 безмерното страдание
 в родината днес –
 нашето нестихващо ридание,
 което, за удобство,
 хората в света, които са добре,
 се правят, че не виждат.

Как всеобхватният прогрес
 на злото
 ме разкъсва целия!

Защото мъката стремително расте,
 отвсякъде
 приижда.
 Отдих не познавам.
 Не, не смея
 и не искам
 нищо да забравя!

Народ без памет
 е народ без съвест.
 И народ без глас.
 Без съвестта душата ни
 е мъртва.
 Без нея сме единствено
 зловонни сенки
 и призрачни изчадия на ада,
 който цъфти безмилостно във нас.
 Не мога
 и не искам
 нищо да забравя!

Протести

Люdmил Илиев

Гражданското общество зажадня за власт

Един от неочакваните резултати на протестите е, че вратите на политиката се пооткрехнаха и започна поредното обновяване на депутатите

След като за малко повече от месец разтресох българското общество и срутиха правителството на ГЕРБ, най-мащабните протести от 1996-1997 г. насам започнаха да утихват. Избилата обществена енергия обаче нито се е изчерпала, нито ще се укроти. Просто промени посоката си, следвайки

внезапно разкрилото се пред нея русло, водещо към голямата политика.

А преди 16 години не беше така. Въпреки че общественото недоволство беше набрало такава сила, че заплашваше да срине устоите на държавата, хората не искаха да взимат властта. Тогава имаше ясна поли-

тическа алтернатива на статуквото – ОДС на Иван Костов. Затова в представата на протестиращите задачата им се свеждаше до смяната на провалилото се управление на БСП с все още наглед неопетнената десница.

Сега случаят е съвсем различен. На мушката на протестиращите попаднаха не само монополите, правителството и мафията, но и политическата система с всичките ѝ субекти и атрибути. Хората повече не искаха политиците да ги яхат, предвождат, подпомагат и което е най-важно, не искаха партиите да ги представляват. Бързо обаче стана ясно, че за да станат реалност исканията на улицата, трябва преди всичко работещ парламент, който да промени законодателството. А парламентът го контролират партиите. Така стоят нещата в нашата демокрация. И с приближаването на изборите хората започнаха да го осъзнават. И хъкмата-мъкмата, започнаха да се обръщат пак към познатото зло.

А ПОЛИТИЦИТЕ ВЕЧЕ СЕ БЯХА УСЕТИЛИ НАКЪДЕ ВЪРВЯТ НЕЩАТА И ШУМНО РЕКЛАМИРАХА Т. НАР. ГРАЖДАНСКА КВОТА

като шанс за хората да обърнат правилата на играта в своя полза. Най-добре улови настроенята лидерът на РЗС Яне Янев с мотото „Влез в политиката, смени системата”. И обяви, че дава 60% от местата в листите си на граждани. Започна нещо невиждано досега – в стремежа си да се докарат на народа партиите започнаха да се надцакват с квотите за гражданско участие. ГОРД на евродепутата Слави Бинев наддаде със 70%. От Движение „България на гражданите” на бившия еврокомисар Меглена Кунева се ангажираха 2/3 от кандидатите им да са нови за политиката лица. Със собствени оферти към гражданското об-

щество се наредиха ГЕРБ, ДПС и разпарчетосаната стара десница. За да покажат, че промяната започва от тях, партиите дори предпочетоха да се разделят с част от похабените си лица, които ни беше втръснало да гледаме по депутатските банки. Листите още не са

ясни, чакат ни изненади.

Междувременно дори и най-отявлените противници на партийността сред протестиращите разбраха, че без по-дълбоко нагаждане в политиката промяна няма да има. И по-практичните сред тях вече избраха утърпаните пътища. „Два са начините за участие на изборите: платформа на политическа партия и инициативни комитети. Вторият е практически невъзможен, тъй като няма време”, обясни простиичко геец на новосъздаденото движение „Освобождение”, което ще участва в изборите чрез листите на емигрантската партия „Другата България”. Титулуваните като „координатори на протестите” Янаки Петров, Ангел Славчев и Дончо Дудев пък си избраха неизвестната партия „Демократична гражданска инициатива”. Даже навъсененият уличен фелдфебел Янаки Ганчев си намери няколко партийки, които ще му предоставят регистрацията си за неговата Коалиция „Орлов мост”. Започнаха да се появяват и двойници, за които вече не е сигурно кое е отровно, кое е ядливо. „Орлов мост” присъства и в името на политическото движение, оглавено от Христо Стоичков.

Онова, което не знаем, е: колкото и големи да са гражданските квоти на партиите, ще остане ли нещо гражданско в новите лица след като минат през месомелачката на партийния апарат? Преди 12 години Симеон Сакскобургготски обеща „мнозинството от кандидат-депутатите да бъдат хора, които просто са работили, страдали и вярвали в по-доброто бъдеще на народа ни”. Резултатът

го помним. Не беше трагичен, но и не даде особен оптимизъм. Особено на фона на онова, което Бойко Борисов вкара в парламента. Всичките го един бяха нови лица – граждани за европейско развитие. Някой от тези граждани си останаха и след края на този парламент абсолютно непознати.

Новите граждански движения, които сега търсят заобиколни пътища към парламента, сигурно ще са поредния трамплин за амбици-

озни политикани или ще се ползват от ловки политтехнолози, за да разпилеят протестния вот! След 12 май разочарованието ще започне да се трупа. Ще избуе като гражданско недоволство след първите високи сметки за ток през ноември. Поуката от случилото се дотук е, че се видя колко киловата е прагът на търпимост в обществото.

*В. „Сега”, 26 март 2013 г.
(курсивът е на редакцията на „Борба”)*

Факти и дела

„Защо ручахме жабетата”

Английската политика налага в европейската практика принципа: „Няма вечни приятели, има вечни интереси”. И те са националните. Уви, в нашата любима България вече 23 години демокрация, този принцип не сработва или не сработва по начина, по който той става в държавите от западната част на континента ни. Причините за това са много: все пак България не е Великобритания!

Тази наша „непрозорливост” ни изигра лоша шега и в началото на 1013 г., когато държавата ни бе залята от улични протести. Поводът – високите месечни сметки за ток на домакинствата. Предисторията на събитието е разигралата се драма „референдум” по повод строежа на АЕЦ „Белене”, проведен въз основа на Закона за пряко участие на гражданите в държавното управление и местното самоуправление, приет през юни 2009 г. от правителството на тройната коалиция. Вдъхновени от него са Движение за национално единство и спасение (ДНЕС) и появилата се по-късно партия-движение „България на гражданите”. Те тестват закона в протестите, като припознават в него своя „казус” с цел да се „изстрелят” във властта.

Резултатът от референдума – 20.22% гласували български граждани, стана причина БСП – „родителницата на закона”, да изиска прилагане на нормата му по чл. 9, ал. 6 и 7 в дейността на 41-то НС.

Отрицателният вот на мнозинството на ГЕРБ в парламента относно резултата от референдума, както и решението България да излезе от газовия проект „Бургас-Александруполис”, отключват „зимата на народното недоволство”. То е мотивирано и с директивата на ЕС за диверсификация на енергийния пазар за потребителите. Предписанието (до края на 2012 г. директивата да регламентира потребителския ел. пазар у нас) не е взето под внимание от председателя на ДКВР – умишлено или не!, което довежда до уволнението му.

Трудното решение – България да се противопостави на стремежите на руската енергийна индустрия за влиятелно присъствие на пазара ни, произведе конфликта с „интересите на гражданското общество”; векторът на народното недоволство пък избегна аналогията с близкото ни минало в Брюксел, като се „вписа” логично в европейското ни членство чрез директивата на ЕС.

Идеята: България – „контактна зона” между ЕС и Руската федерация (РФ) – довежда неочаквано до друг резултат – „България – слабото звено в геополитическата игра между споменатите политически субекти”. Последвалите улични демонстрации – пример за „бойните” умения на БСП, наследени от БКП, в организирането на „революционна ситуация по ленински”, предизвикват оставка на правителството на ГЕРБ – 19 февруари 2013 г.

Всъщност политическата криза у нас открии фундаменталността на решенията, взети от правителството на ГЕРБ за „енергийните връзки” между България и РФ. Доктрината за гражданските

права се оказа подходящият инструмент за „атака“ против неговата политическа легитимност, тъй като правителството отказа да дискутира „съгласието“ с БСП в тази посока...

ЗАВИСИМОСТИ

Преди години царят на българите – Симеон II, в свое изказване покани сънародниците си да „си сменят чипа“, за да има България достойно бъдеще. Малцина го разбраха, а мнозина се надсмяха. В отговор либерално-демократичната ни политическа система се „центрира“ също около „мнозинството“, т.е. мнението на политическата ни класа. Понятието „политическа класа“ е всъщност ключът към „особеното“ политическо поведение на българските депутати. Превърнала се в „носеца греда“ за статуквото на прехода у нас, съвременната ни политическа класа е учредена и с благословията на „демократичните сили“ още през февруари 1997 г.

Физическото унищожаване на духовния елит на България след 9 септември 1944 г. по заповед на Москва разчиства политическата стълбица към властта за представителите на „третото съсловие“ – т.нар. производителни класи (работници и селяни), социалната база на БКП. Те са и наследодателите на съвременната ни политическа класа. Нейната комунистическа обремененост пряко насочва към едномилionen членски състав на БКП в навечерието на 1990 г.; откритата пък чрез закона за лустрацията закономерност – всеки трети или четвърти гражданин на НРБ да е „доносник“ или „агент“ на ДС при 9 млн. население – е ярко доказателство за моралните й ценности. И днес идеологическият стандарт на „демократичната“ ни политическа класа остава свързан с възпроизводството и подкрепата на принципа „комунистически мантилитет без комунистическа диктатура“; част от този стандарт е „неразделната дружба със СССР (днес РФ)“, тъй като „дружбата (вечна и нерушима)“ заляга в основата и е моделът за създаване на днешните български олигарси. Без съмнение те са част от диригентския състав „в сянка“ на уличните протести.

Развихрилата се финансова и икономическа криза след 2007 г., която се оказа и дълготрайна, осветли в по-голяма степен тези тенденции. В резултат – недоволстващите граждани в 35 български града изразиха единодушно желание за „национализация на монополите“, за общество „без Бог и без господар“, за „смяна на политическата система“ и т.н. Протестиращите изгориха в София дори и Конституцията на България, приета през 1991 г. Започнаха зрелищни самозапалвания. Медиите услужливо показваха само „едната гледна точка“, по случайност станала „единствена“... Уж тази на бедните...

„Терорът на бедните граждани“ спрямо богатите („олигарсите“) отдавна се приема за символ на политическата революция по френски образец от 1789 г. Ето защо съществува и логистика по този проблем в ЕС – т.нар. еврокомунизъм от 80-те години на ХХ в., който обсебва Испания, Гърция, Италия, Франция. Тя поставя нужните правни бариери пред нови изблици на „народното недоволство“ от такъв порядък, като забранява насилствено сваляне на конституционно установения обществен ред. Така съветският комунизъм е обуздан от „еврокомунизма“. Табуто е навременно, защото левичарството се утвърждава като „масова инфекция“, пандемия с протрахирано въздействие в европейските общества! В крайна сметка то се оказва и въпрос на мантилитет, при това семейно унаследяващ се. Очевидният дефицит на посткомунистически нагласи у нас, както и в други държави от ЕС, шества отдавна под знамето на „евроскептицизма“.

Доказателствата в този контекст са многобройни. Например партийните социолози и политолози у нас гръмка подкрепяха по време на протестите недоволните, окуражавайки ги с напътствия от различни трибуни като „борба срещу монополите и олигарсите“ днес и тук! БСП издига дори за водач на кандидатдепутатска листа в предстоящия вот пряк наследник на комунистически терорист...

„Законният гняв“ на гражданското общество у нас поставя на изпитание и Конституцията от 1991 г. Тя не регламентира „пряко участие на гражданите“ в държавните институции, както и създаването на основата на НПО-та на различни „обществени съвети“ или „бордове“ към тях. В случая се използва правният принцип – „всичко, което не е забранено, е позволено“, който удовлетворява

претенцията за „гражданско участие“ или амбиция за „споделена власт“ чрез „граждански контрол“ над държавната власт.

Резултатът – „революционната ситуация“ у нас достигна своя логичен абсурд в мотото: „народът да контролира народа“. Една идеологема препроектираща пътя на анархизма, предтеча на марксизма в XXI в.

КРЪГОВА ПРИЧИННОСТ

В периода 9 септември 1944 г. – 10 ноември 1989 г. България е единствената държава от т.нар. Източен блок, която отглежда безподобна социално-политическа структура – Съюз на активните борци против капитализма и фашизма. Според неофициални данни той наброявал повече от 36 хиляди души. Системата от привилегии и степени на „активност“ на тези „борци“ е не само всеобхватна, но и чрез осиновяване получава статут на формираща отделно социално съсловие. Редовият гражданин в държавата не разбира как, къде и кога този съюз се „саморазпусна“ или „мутира“ в дебрите на прехода ни. Наследниците му обаче днес са също сред нас и се изявяват като или съвременни борци „за свобода и правда“, търсещи „уличен реванш“, или като милиардери („мутри и олигарси“).

Четвъртата власт, т.е. средствата за масово осведомяване у нас, също се отличават със социалния статут на притежателите си, пряко насочващ вниманието към вече описаните реалности. Непрекъснатите послания, излъчвани по всички национални медии, че „броят на бедните в най-бедната държава – член на ЕС, непрекъснато расте“, се превърна в „социален хит“ на добре организирана кампания! Мотивацията за нов, милиарден заем от тройката кредитори или „финансова помощ“ от ЕС се превърна в нейна кауза. Машината за слухове – „2 млрд. лева печалба имал бившият премиер от престоя си във властта“ – допълва рефренът на левичарския химн...

Четвъртата власт услужливо приглуши информацията за изплатените 900 млн. от бюджета, лихва и главница, по заема от 1986 г., останал в наследство от г-н Т. Живков и сие. През май 2013 г. държавата ни ще трябва да изплати още 200 млн. евро по заем на правителството на г-н Станишев от 2007 г. за строежа на АЕЦ „Белене“.

Кои са „жабетата“?

Ако все пак редовият български гражданин трябва да различи социалната и политическата организация на ЕС от тази на экс-СССР, то задължително е отбелязването на две позиции: частната собственост в ЕС е неприкосновена, а християнските ценности са водещи по отношение на морала и манталитета на гражданите. Държавната власт е само арбитър по отношение на еволюционно развиващите се обществени процеси, а не „акушерка на историята“.

От тази гледна точка България няма алтернатива на членството си в ЕС. Колкото по-интензивен е процесът на интеграция на ценностите и нормите на ЕС в социалния и политическия ни живот, толкова повече българските граждани ще бъдат удовлетворени от битието си. Това означава спазване на следните стандарти: държавата ни не е длъжна, а ние сме длъжни на държавата си; всеки е отговорен за собственото си щастие или нещастие и никой не трябва да плаща сметката на другия; милостинята или милосърдието е еднократен акт, а не обезверяваща практика, водеща към паразитизъм; равенството ни като граждани е само политическо, и то пред законите на държавата. Преразпределението на ресурси по комунистически образец чрез различни данъчни и акцизни игри само връща колелото на историята назад, т.е. бъдещето на българските деца.

Затова, когато утре трябва да упражним основното си гражданско право и да изберем представителите си в 42-то НС, да не забравяме: егоцентризмът и завистта, партийното ни пристрастие не трябва да утежняват и вредят на качеството на живота на следващото поколение българи. То има законното наследствено право на своя достоен шанс – щастлив живот в България!

Проф. Димитрина Нанева

Политика

На внимание-то на читателите на сп. „Борба” редакцията представя състава на служебния кабинет, който ще проведе предсрочните парламентарни избори, и някои коментари във връзка с него.

Плевнелиев и Райков демонстрират топли чувства един към друг

сп. Борис Войнарович, Емил Иванов

Г-н Марин Райков, премиер – дипломат от кариерата, работил е последователно в посолството на България в Белград, Съвета на Европа, посланик във Франция, представител в ЮНЕСКО, зам.-министър на външните работи в кабинета на г-н Бойко Борисов. Посланик във Франция и Монако.

Г-жа Деяна Костадинова, вицепремиер и социален министър – юрист, работила е като адвокат в Държавната дирекция по закрила на детето, юрисконсулт в Министерството на регионалното развитие и благоустройството, през 2010-2011 г. е съветник на Бойко Борисов по социалната политика.

Г-жа Илияна Цанкова, вицепремиер по еврофондовете – banker, работи в Европейската банка за възстановяване и развитие от 2003 г., от 2006 г. – в централната финансова инспекция в Лондон като старши banker. Получила е квалификация в университета „Джордж Вашингтон” в САЩ. Има богат опит в областта на финансирането на проекти със средства на Европейския съюз.

Г-жа Екатерина Захариева, вицепремиер – един от най-приближените хора на президента Росен Плевнелиев. От януари 2012 г. е негов главен секретар. Завършила е право. Ще отговаря за строежа на магистралите. През 2009 г. става част от екипа на Росен Плевнелиев като зам.-министър на регионалното ведомство.

Г-н Кристиан Кръстев, министър на транспорта – през януари 2013 г. е назначен за зам.-министър на транспорта в правителството на г-н Бойко Борисов. Завършил е международни икономически отношения. Бил е управител на КАРГО – България, директор на агенция „Пристанищна администрация”, председател на съвета на директорите на летище Бургас.

Г-н Николай Милошев, проф., министър на просветата – завършил е математика и механика, а през 1985 г. магистратура по физика. Бил е директор на Геофизичния институт. От 2008 до 2012 г. е зам.-председател на БАН.

Г-н Владимир Пенеv, министър на културата – артист, завършил е ВИТИЗ в класа на проф. Николай Люцканов, много добър, интелигентен и креативен актьор.

Г-н Николай Петров, проф., министър на здравеопазването – консултант по анестезиология. Шеф на реанимацията на Военномедицинската академия. Специализирал във Франция, Швейцария и САЩ.

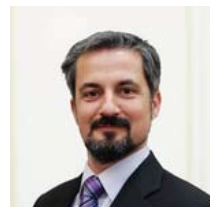
Г-жа Петя Първанова, ген., министър на вътрешните работи – работила е като началник на международния отдел в Главна прокуратура. През 2001 г. започва работа в Министерството на вътрешните работи, отдел „Европейски съюз и международно сътрудничество“. Завършила е немска филология. Бившият министър Цветан Цветанов я прави старши комисар (генерал).

Г-н Юлиан Попов, министър на екологията – от 1994 г. работи в Лондон като консултант по институционално развитие. В момента е съветник за Централна и Източна Европа на европейската климатологична фондация.

Г-н Петър Стойчев, министър на спорта – деветкратен носител на световната купа в плувния маратон. Живее в Германия, гр. Вюрцбург.

Г-н Роман Василев, министър на електронното правителство – владее китайски и японски. Член е на борда на директорите на Американската търговска камара. Завършил е университета „Чинхуа“ в Пекин и бизнес администрация в САЩ.

Г-н Асен Василев, министър на икономиката – има успешен бизнес в САЩ. Завършил е в Харвард – бизнес администрация. Работил е като консултант в Канада, Европа и Южна Африка. Фен е на държавните стимули като начин за привличане на чужди инвестиции.

Г-н Тодор Тагарев, доц., министър на отбраната – завършил е военновъздушното училище в Долна Митрополия през 1989 г. Защитава успешно дисертация във Военновъздушната академия „Жуковски“, а през 1994 г. – командно-щабния колеж на ВВС на САЩ. Лектор е във Военната академия.

Г-н Иван Станков, проф. д-р, министър на земеделието – преподавател в Тракийския университет и негов ректор. Членува в БСП. Участвал е като делегат на църковно-народния събор за избор на патриарх.

Г-н Калин Христов, министър на финансите – подуправител на БНБ. От 2002 г. е член на инвестиционния комитет на БНБ, а от 2005 г. – член на комитета по парична политика на Европейската централна банка. Председател е на Управителния съвет на Българската микроикономическа асоциация.

Г-н Драгомир Йорданов, министър на правосъдието – идва от Националния институт по правосъдие, където се обучават младите съдии и прокурори. Завършил е СУ и е специализирал в Европейския съюз и Страсбург, в Националния съдебен колеж в САЩ. През 2009-2010 г. е съдия по наказателни дела в Косово, като участник в мисията на ЕС за върховенство на закона.

Важно!

Запази!

Важно!

1. В предстоящия предсрочен вот за парламент на 12 май т.г. в избирателните списъци по ГРАО броят на избирателите е	6 956 890
2. Заявления за гласуване извън България са подали онлайн и на хартиен носител общо (около)	21 000
3. За първи път ще гласуват (навършилите между референдума на 27 януари т.г. и предстоящия вот (около)	21 000
4. За обслужване на гласуването на 12 май са открити избирателни секции:	
А. в страната (около)	12 000
Б. извън България	260
5. Във вота на 12 май за спечелване доверието на гражданите ще се състезават реално:	
А. партии	38
Б. коалиции	7
6. Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа (ОССЕ) ще изпрати свои представители като международни наблюдатели:	
А. дългосрочни	22
Б. краткосрочни	220
7. Очакваните политически партии и коалиции, които се очаква да заемат местата си в парламента, са:	
ГЕРБ – Граждани за европейско развитие на България;	
БСП – Българска социалистическа партия;	
ДПС – Движение за права и свободи;	
ПП “Атака”;	
БГ – България на гражданите.	

Забележка: Данните, които поместваме, са с дата 15 април 2013 г. Възможни са изненади на 12 май 2013 г.

Очаквайте следващия брой на сп. “Борба” с изборните резултати.

СЛУЖЕБНИЯТ КАБИНЕТ „РАЙКОВ” И НЯКОИ ОТЗИВИ, ИЗРАЗЕНИ МЕДИЙНО ЗА НЕГО, ОТ ПОЛИТИЦИ, ПОЛИТОЛОЗИ И СОЦИОЛОЗИ

Красимир Велчев (ГЕРБ): Нека тези достойни хора в назначения от президента кабинет да си свършат работата. Длъжни сме да им дадем кредит на доверие.

Сергей Станишев (БСП): Президентът формира едно правителство, което буди въпроси. Ще го съдим по делата му.

Люлфи Местан (ДПС): Ключови фигури в този кабинет – премиерът, двама вицепремиери и министър на вътрешните работи са били зам.-министри в кабинета на Бойко Борисов и това дава основание за съмнение в партийна пристрастност... (Президентът при съобщаване на имената на министрите в служебния кабинет, назначен от него, с премиер г-н Райков заяви: „Сформирането на служебния кабинет бе изцяло моя отговорност. Не съм допускал влияние от никого. Не съм гледал партийната окраска.”)

Волен Сугеров („Атака“): Очевидно президентът е събрал от администрацията по етажите хора, които са зад бюрата, и е създал кабинет...

Петър-Емил Митев (социолог): Оздравителният факт на протестите е, че беше сложен край на пълзящия авторитаризъм на триумвирата Борисов-Дянков-Цветанов.

Георги Карасимеонов (политолог): Ние виждаме нов протестиращ – младите хора, новите бедни в резултат на кризата от 2009-2013 г., хора от дребния и средния биз-

нес, засегнати от управлението и от политическата ситуация. Бойко Борисов избяга от отговорност не само под натиска на протестите, но и заради реалното политическо състояние на страната, заради многото нереализирани обещания и референдуми.

Антоний Тодоров (политолог): ГЕРБ загуби, защото не се грижеше за обществото, а същевременно управляващите говореха обратното. Ще добавя и арогантността плюс полицейщината и кадрова немощ. За отбелязване е, че гражданите се разбудиха, но гражданското общество – не.

Юрий Асланов (социолог, АФИС): Програмата на Росен Плевнелиев буди учудване. Тя е амбиция за няколко мандата. Ако надеждата е да влезем в спиралата „избори до гунка” и този кабинет да ни управлява, това не е добре.

Близкото политическо бъдеще и социалният статус на хората, резултатите от предстоящите предсрочни парламентарни избори ще бъдат лакмусът, който ще покаже доколко от „смелостта на младите и мъдростта на старите” гържавата ще бъде променена или както предупреждава Ангел Славчев – един от общественото мъртво вънание, бушуващо все още в дълбините, няма да излезе на повърхността. „Следващия път протестите няма да са мирни”, което заяви „Движение за граждански контрол” (ДГК).

България
гнес

Димитър Х. Попов
(„Глобални заплахи”)

Смъртта на елитите

Българският политически „елит” е пряка функция на икономическия „елит” и придобива все по-ясни форми на провинциална олигархия с цялата ѝ първичност и простачина. Нито един въпрос, свързан с икономическото развитие на страната или с адаптирането на законодателството на България към това на ЕС, не е решен пълноценно и безалтернативно. Константите на представителите на европейските институции за корупцията в България и за проникването на представители на престъпни групировки с влиянието си до върховете на политическата власт не са празни приказки, макар че са трудно доказуеми поради самия характер на този вид нарушения на законите. Косвени доказателства за подобни констатации са „безсилието” на органите на министерствата на вътрешните работи и на правосъдната система да достигнат дори до един от случаите на така наречените показни убийства.

Много показателен пример за бързото загниване на българския политически елит е политиката на „раздържавяване” на сектори от националното стопанство, която отне от националното богатство на страната най-малко 15 млрд. щ. д. и ги наля в касите на овластени с политическа недосегаемост престъпници.

Друг пример за моралната деградация на българския политически „елит” е отказът на три поредни правителства през последните десет години да разкрият архивите на бившата Държавна сигурност във всички сектори на разузнаването и контраразузнаването, свързани с преки посегателства върху правата на човека, с издевателства върху личността, с унищожаване на човешки съдби, с участие в подготовката и изпълнението на покушения срещу личности със световна известност, както и с убийства на български интелектуалци, политически противници, отвлечения на политически емигранти от чужбина и прехвърлянето им в България и гр.

Една от причините това разкриване на досиетата да не се случи в България е участието в политическата изпълнителна и законодателна власт на страната на много лица с агентурно минало, обвързани със службите на българското вътрешно и външно разузнаване. Нито консервативното правителство на Иван Костов, нито либералното на Симеон Сакскобургготски, още по-малко ляво-центристкото правителство на Сергей Станишев не направиха сериозни усилия да решат този проблем. Нещо повече, правителството Сакскобургготски създаде допълнителни „законови” трудности това да не се случи за честта на България.

Криминалната приватизация, моралното предателство на лица, участващи в политическия живот на страната, и физическата разправа за разпределението на богатствата, заграбени от българския народ, създават закодираната корупция на българския политически и стопански „елит”. В тази внушителна за мащаба на страната ни група от лица с престъпно битие влизат и 2000-3000 души от контингента на т.нар. кредитни милионери. Това са хора от бизнес средите, които, ползвайки системата на връзки чрез подкуп, взеха „заеми” от държавните банки за стотици милиони лева, които така и не възстановиха. А българската полиция и съдебната система на страната услужливо потулиха и това престъпление срещу интересите и оскъдня живот на българските граждани.

Днешният политически „елит” на България не може да представлява националния интерес, защото е подкупен по гаденост и обвързан наследствено със старата комунистическа олигархия. Напълно вероятно е част от този елит на ключови позиции в държавата да е обвързан в миналото с интересите на чужда сила и да продължава и днес да върши своята подмолна дейност срещу атлантическите и европейските интереси на страната ни.

Морално износен, интелектуално неподготвен, политически неустойчив и психически лабилен, българският корпоративен елит започва да усееща изхабяването си като обществено ангажирана прослойка. Това го превръща в изключително опасно явление за интересите на страната и за социалния статус на българите. Няколко са фрапиращите примери в това отношение. На първо място, некадърността и подценяването на съдбоносния за нацията ни демографски проблем. Нито едно правителство за изминалите 17 години не предприе никакви реални стъпки за неговото разкриване пред обществото и за постепенното му решаване. На второ място, катастрофалната политика по отношение на българското селско стопанство, провеждана още от първите правителства след 1989 г. и досега. Пустеещите 10 милиона декара плодородна българска земя са най-страшното обвинение срещу политическата „класа” на страната. Липсата на земеделска техника, корупцията в кредитирането и кооперирането на частните земеделски стопани, неосъществената комасация на земята, ниските изкупни цени на земеделските произведения от държавата и от бандитски групировки и неприлагането на

защитни мита срещу внос на земеделски произведения от съседни страни обричат на застои и пълен упадък селското ни стопанство.

Като антитеза на това състояние стоят блестящите примери за разцвета на българското селско стопанство в края на XIX в. и през първата трета на XX в. За това ни говорят с неопровержими числа и данни алманасите от 1893 г., 1925 г. и 1935 г., когато България и по глава на населението, и в абсолютни числа е или на първо място, или на едно от първите места по производство на над 20 земеделски култури.

На трето място, това е съдбата на почти една трета от българите в преклонна възраст, които бяха ограбени с пенсионния фонд още през годините на комунистическото управление на страната. Днес преобладаващата част от тях живеят в нищета, като последните им години са изпълнени със страдания и унижения.

Посткомунистическият „елит“ на България не може нито да реши основните проблеми на страната, нито да защити западната ни ориентация и присъствието ни в НАТО и в Европейския съюз. Той не притежава нравствена устойчивост, защото огромната част от него няма и чисто минало. Това е „елит“ на стари обвързаности и ангажименти. Той живее в миналото. Там той е възпитан и обучен. Ето защо претенциите му да води страната ни към бъдещето са измамни и престъпни.

Политика

Форум на в. „Сега“ за политическото положение в България през последните два месеца

КАКВО ДА СЕ ПРАВИ

Calina Malina

Чудя се, при тези лозунги на протестиращите, няма ли хора с капчица морал в тия партии да инициират саморазпускане и пререгистрация с читави личности в ръководството си? Не разбират ли, че това, на което се надяват – изпускане на народната пара и бързи избори със стари муцуни, лоясали в зависимости, няма да стане този път... Не знам доколко е възможно да се организират нови партии в рамките дори на година.

Туткалчев

Йееееее! Такова нещо не е имало от 90-а година! Центърът на София беше пълен с хора. В тази маса хора лумпените изобщо не се забелязваха, така че ДНЕС няма защо изобщо да говорим за тях. Тези протести може да не са възвишени и с ясни изисквания. Но те вече имат много положително въздействие:

1. Свалиха един карикатурен вожд от престола.

2. Накараха държавата да покаже поне минимум уважение към гражданите и заявиха ясно, че държавата е структура, призвана да служи на тях, а не да ги потиска.

3. Стартираха дебат за ключови неща: нови правила в управлението, граждански контрол върху властта, ликвидиране на монополите и т.н., и т.н.

Чакат ни голяма бъркотия и тежки дни, но управниците вече няма да бъдат същите.

Danibus

От един спонтанен протест срещу мизерията, бедността, управляващите и политическата класа виждам, че протестът се изражда в една бутафория и зле прикрита фалшификация. *Истински остават само честните хора, които не знаят, че в момента ги употребяват и манипулират. Пак учудихме света – националният протест се подкрепя от управляващите!?* В Пловдив кола на МВР „водила и разчиствала пътя“ (по думите на репортера на БТВ) на протестното шествие. Бавно и постепенно и протестиращите губят фокус и забравят недоволството си от управляващите.

Само в България може да се наблюдава това прелюбопитно явление – недоволството от високите сметки за ток и монополното положение в страната се насочва изключително върху ЕРП-та, без да се държи ясна сметка,

че монополното положение на определени стопански обекти в една икономика е станало такова с решаващото съдействие или безучастното одобрение на държавата. *В една западноевропейска страна със зряло и образцовано гражданско общество протестът би се насочил преди всичко против управляващите и правителството.*

Абсурдността на част от исканията е очевидна. Някой може ли да познае от първия път какво ще стане в България с т.нар. граждански квоти в управлението и как след известно време ще се прави разлика между гражданска квота в управлението и политическа партия? Моята прогноза е, че в управлението на страната ще се появи нова, но също толкова нагла, необразована и корумпирана политическа прослойка като ГЕРБ и няма да се учудя, ако тя е и бъдещият коалиционен партньор на тази партия.

FIRST 2

Протестът бил против монополите? Не, не е! Протестът е против системата на посткомунистическия капитализъм, въведен от БКП/БСП/ДС! Трябваше да мине четвърт век, за да се осъзнае народът, че го излъгаха. Сметките за тока са само повода, искрата, която запали въстанието, и народът взе закона в свои ръце. „Опозицията”, ръководена от Станишев, така и не разбра, че искането на оставка за правителството на ГЕРБ (последното правителство на задкулиската червена олигархия) ще доведе до изритването на цялата сегашна политическа класа от българската политическа сцена. ГЕРБ и БСП са двете страни на една монета. Монетата вече е хвърлена, но резултат няма да има – тя ще отиде в канала на историята. Стотици хиляди днес – милиони утре. Това е логиката на протеста. Защото е справедлив!

Djok

Основният проблем днес е да не се изродят протестите и да бъдат яхнати от политиците за свои партийни борби. Не трябва да се допуска реалните искания за създаване на условия за поносим живот, перспектива за развитие и подобряване живота на хората, като следствие от подобряващи се икономически условия, да се изродят в анархия. Опитите да

се залъгват хората – кой има интерес, кой е предизвикал протестите и други подобни – са за отвлечане на вниманието. Отговорите са ясни. Протестите са предизвикани от смазващата бедност и жалкото съществуване на хората. Смазващата бедност и жалкото състояние на държавата са следствие от некадърното, продажно и антибългарско ръководство на държавата през последните 23 години.

Какво трябва да се направи? На широка основа с участието на граждански организации и политически сили да се изяснят целите за развитие на България и да се начертае пътят за постигането им. Очертае ли се пътят на развитие на страната за властта, на страната остава само да следва пътя. И само при тези условия няма всеки месия на всеки 4 години да започва отново историята и пътя на страната от себе си.

ЗА ПРЯКАТА ДЕМОКРАЦИЯ И ОЩЕ НЕЩО...

Dinain

Пряката демокрация е утопия – означава населението да се занимава по цял ден с политика, предизборна агитация и безкрайно гласуване за това или онова – глупости на търкалета.

Как ще се финансира всичко това – електронни подписи за цялото население, тъмна стаичка с компютър във всяко село и гласувания всяка седмица за този или онзи съдия, прокурор, министър или популистка идея.

Han

Благородно, но наивно, наивно, наивно... и няма да оправи нещата.

Горчивата истина е, че благоденствието на един народ се постига по две концепции:

1. Като „разболява”, а след това напада други народи и завладява ресурсите им (природни, човешки...)

2. Като се самоорганизира, самоуправлява, работи честно и се въоръжава толкова добре, че почитателите на точка 1 да не могат да го „разболеят” и след това завладеят. При това може да търси съюз и кооперация с други подобни народи.

От кои народи смятате, че е българският?

Доброто управление е ключов момент за благоденствието. Пропуснати са два много важни детайла:

1. „Суверенът”, който и да е той, взема решения поради наличието в главата му на някакви идеи. Следователно който държи технологиите за налагане на такива идеи в съзнанието му, той всъщност ще управлява. „Пряка демокрация”, „пазарна икономика”, „разделение на властите” – това са все идеи за управление. Такива идеи се налагат от медиите. А кой е избирал техните собственици? А кой контролира Интернет като все по-налагащ се канал за внедряване на идеи в съзнанието на „суверена”? Кой контролира най-посещаваните сайтове и най-популярната търсачка?

2. Не може да има ефективно управление, ако си лишен от възможността с помощта на държавните финанси да управляваш паричните потоци („кръвта” на обществото) в нужната посока за постигане на желаните резултати. Извинявайте, но за да направим ремонт на едно училище, кандидатстваме пред някаква Европейска Комисия, за да ни отпусне пари (!!!), а всъщност си имаме и майстори, и четки, и боя... По същия начин стои въпросът и с магистрали, метро, и т.н. Ако нещо ни липсва, тогава можем да го разменим на международния пазар срещу нещо, което само ние можем да предложим.

protor

И като как ще да отзоваваме депутатите? Да речем в нашия район изберем трима гербаджии и един комунист за депутати. После гербаджиите се събират и отзовават депутата на комунистите.... Или ще издавате служебна бележка кой за коя партия е гласувал, та после само с такава да отзовава депутати? Или пък сте прости? Или пък аз съм прост? Или и вие сте прости, и аз съм прост?

kaily

Механизмът за отзоваване е разработен отдавна, трябва да се съберат необходимия брой подписи от даден район и те няма да са по-малко, например, от броя гласове, с които е бил избран въпросния депутат.

Неверния Тома

Признавам, че не прочетох до край. Неизпълнима утопия, че и нелогична. Пример:

„Партиите кандидатстват със своя програма и свой предварително посочен кабинет. Партията, спечелила най-много гласове (дори под 50%), получава властта за 4-годишен мандат и задължението да изпълни своята програма”. Или „Народните представители се избират на мажоритарен принцип като независими физически лица, а не като партийни кандидатури, като декларират предварително, че нямат никаква зависимост от която и да е партия”.

Та значи партията получава властта, но депутатите задължително не са от партията. Някой разбра ли нещо?

Tasmania

„Терминът „пряка демокрация” означава суверенът, тоест всички ние, да имаме механизъм, по който да избираме и сваляме ефективно хората, които водят текущите държавни дела, както и да определяме какво точно да правят, а те да се подчиняват на тази воля”.

А може ли да въведем и „пряка медицина” – суверенът, тоест всички ние, да имаме механизъм, по който да управляваме ефективно лекарите?

Дорис

Тасмания, ами можем и за лекарите. Чрез опцията „Избор на екип”. Няма нужда да си доказан гражданин с гражданска съвест. Инкасо.

Роки Балбоа

Първо обяснявам за тези, които не разбират какво значи разделение на властите: Това значи, че никоя от властите не зависи от другите, а се избира пряко от суверена. Така никоя от властите не може да свали някоя от другите. Това може да направи само този, който я е избрал – отново суверена. Сегашната практика в Европа напълно игнорира този основен принцип – разделението на властите, и води до това, че правителствата са на 100% зависими от парламентите (от там масовата и повсеместна заблуда, че двете трябва да са от една партия). Кое не е така например в САЩ. Там сега, в момента, имаме президент и правителство от демократи и конгрес доминиран от републиканци.

Второ, относно обвинението, че ще трябва по цял ден да се занимаваме с политика: Това евентуално би се случило само ако тези, които сме избрали са напълно неадекватни и не

вършат това, за което са избрани. Но ако общо взето са в час, то ще бъде както е в Швейцария – просто по-чести референдуми, на които трябва да се вземе решение по по-важни и спорни въпроси. И на всичкото отгоре, с развитието на технологиите свободното време ще става все повече и повече. И сега маса хора „прахосват“ маса време из фейсбук и форуми.

КАБИНЕТЪТ РАЙКОВ „АЗ НА ТЕБ, ТОЙ НА МЕН”, ИЛИ С БОГА НАПРЕД КЪМ НОВ ПОДХОД В ИМЕТО НА ИСТИНАТА

Abaddon89

Нормално е Райков да мълчи за наследството от първото правителство на ГЕРБ. Все пак сега имаме второ правителство на ГЕРБ, макар и служебно.

Firmin

Ами, Сергей, ти какво очакваш? Не твоите сърцераздирателни апели ще предизвикат ревизията. Друго ще е. Тихият ужас, дето ще смрази костите им, когато разберат какво всъщност са заварили и за какво... отговарят.

wreckage

Нормално е българите да бъдат информирани за състоянието на страната след бягството на шебеците от властта. В противен случай жалкото им наследство и съпътстващата го отговорност се поема от сегашните.

Кое то всъщност май е и целта на т.нар. служебно правителство.

Паскалин

На никой ли не му идва на ум, че най-големият удар срещу Борисов от страна на Райков би бил, ако се справи успешно, без да плюе по предшествениците си?

А и едно говорене за това колко са зле нещата, които е заварил, би се приело като вдигане на белия флаг, преди битката да е започнала. Като поражение. Кое то изобщо не му помага с нищо.

Don

Поразителна слепота във форума. Нима не искате да разберете защо България и българите бяха докарани на този хал? Нима не искате да знаете кой е способствал за това?

Нима искате с този багаж от неосведоменост да отидете на избори? Нима се отказвате

сами, доброволно, от правото да бъдете информирани? Нима партийната омраза ви заслепява до такава степен, че не искате всичко това, само защото го е казал човек, когото вие не можете да понасяте? ГЕРБ е последният и най-висш стадий на всеобщата лудост, започнала с „Кой не скача, е червен!”

Layman

Don, искаме да ги знаем тези неща, но те имат само два месеца. Ако се юрнат да разследват авгиевите обори на ГЕРБ, няма да им остане време за нищо друго.

За чистене на оборите да не говорим.

Чичо Фичо

Катастрофата настъпи в резултат на катастрофалното управление на рапона, както прогнозирах още преди изборите през 2009 г. Катастрофалното на рапона беше не само некадърността му, не само разнопосочната му корумпираност, вкл. и заради криминалното му минало, но и най-вече заради погрешната му прокризисна икономическа политика, инспирирана от ЕНП и сините, и съвсем доскоро и с партньорството на „Атака” и РЗС.

Докато не се каже истината за всичко това и не се смени драстично курсът, катастрофата ще се задълбочава.

В цивилизованите страни протестите са срещу правителството, в България протестите са срещу опозицията. Служебният премиер успокоява лидера на опозицията, че нямало да разследва неговото собствено управление преди четири години – въпреки че има всички основания опозицията да настоява за едно експертно сравнение на България от юни 2009 г. с България от март 2013 г. с числа и факти.

Но то в цивилизованите страни политиките си отиват за един обяд или един полет с частен самолет, в България премиерът дава указания за спиране на митническа проверка на нарушител, на когото бил обещал да не го закача, разговорът се записва и се прави публичен, премиерът си признава публично, че разговорът е автентичен, след което прокуратурата търси... кой е разпространил записа и не го намира.

Докато този дебилизъм продължава, хората ще се палят, ще скачат от мостовете и ще емигрират на тълпи.

Национална съпротива Кой всъщност защитава правозащитни организации

Типично за всички правозащитни организации е да разглеждат и да коментират всеки проблемен случай поотделно, без да търсят същината на проблема. Никоя от тях никога не е работила истински за решаването на циганския въпрос. Просто бълват статия след статия, коментират наляво и надясно, по телевизиите, които много обичат да критикуват, въпреки че постоянно са в ефир, как българите дискриминирали циганите. Не работят истински, защото знаят, че ако страданията на циганските деца бъдат прекратени, те ще останат без работа.

Повечето от циганките, които взимат помощи, се водят самотни майки, въпреки че по циганските им закони те са омъжени и живеят с мъжете си. Можем и трябва да искаме ограничаване на помощите за неграмотни хора – било то цигани, турци или българи. Въпреки че само при първите наблюдаваме как раждането се изроди в бизнес.

Правозащитни организации коментират само отделни случаи. Ниската възраст на раждане при циганите не е ли масово явление? Защо не се пише за това? Масово циганките раждат, ненавършили 18 години. Да, не е тяхна вината, но след като е масово, се превръща в нещо типично. Нещо типично, срещу което никой не прави нищо. Никой дори не се опитва да направи нещо. Тогава това типично нещо не се ли превръща в традиция? Можем дори без тези разсъждения да разберем, че това нещо е традиция, просто защото е така според самите цигани. Никой не обвинява момичето, както и останалите цигански деца, че стават майки на тази възраст, явно против волята им. Но не трябва ли това нещо да се спре? Пак ще го кажа – тази социална трагедия за вас, за циганите, е традиция.

А защо пропускате нещо важно за Сливен? Проституцията там е масово явление. Угодно се пропуска факта, че от 90 хиляди души 40 хиляди са цигани, вземайки предвид застаряващото българско население, в Сливен живеят около 15-20 хиляди пенсионери. Така младото българско население в този град остава около 30 хиляди, на възраст до 50 години. Има и още един фактор – повечето от студентите едва ли живеят в Сливен, но дори и да не го вземаме под внимание, няма как да ме убедите, че процентът проституиращи българи в този град е основен.

И защо да не разделяме българските граждани на българи и цигани? Това, че имаш българско гражданство, прави ли те българин? Покажете ми пример от българската история за български циганин политик! И не е защото циганите са дискриминирани. Да отбележим, че един от най-великите ни владетели – хан Крум, пръв е интегрирал славяните в политическия живот на тогавашна България. Направил го е за 10 години. Пак ще попитам дали има пример на циганин политик. Та защо да не разделяме гражданите на българи и цигани? Самите цигани се определят като такива. Защо правозащитни организации не ги разделят, когато самите те го искат. Те са отделен етнос, имат отделни традиции и обичаи и дори живеят отделно от нас. Законите на Република България са еднакви за всички, без значение циганин или българин. Проблемът при момичето като сексуален обект е в това, че при циганите това не се смята за проблем. Не казвам, че държавата не трябва да участва в разрешаването му, но това е проблем, в голяма степен важен за циганския етнос. Знаете, че циганите си имат собствени закони, по които се женят. Те отговарят ли на основния закон – Конституцията? Ако аз изнасям момиче и на 11 години то роди, ще бъде подведен под отговорност от неговите родители, а след това и от съответния държавен орган. Но в гетото не е така. Там „откраднатото” и изнасилено циганско дете

няма да се върне при родителите си. То ще остане „откраднато” и ще живее с мъж! Ще последва ли жалба от неговите родители? Много добре знаете, че не! Сега пак питам – защо да не делим българите от циганите? Циганите отговарят пред българските закони само тогава, когато са засегнали българин или ако българин е засегнал циганин. При конфликта циганин-циганин мешерето решава. Там няма жалби до българската полиция. Или ако има, можем да дадем десетки примери за пребити полицаи, отзовали се на някоя от малкото такива. Това дискриминация ли е? Българската държава трябва да се меси при решаването на конфликта циганин-циганин (било то махленска свада, изнасилване, откраднато момиче и т.н.), но може ли да го стори без съдействие от циганския етнос, разглеждан като общност, която очевидно живее отделно? Ако утре в циганските гета и около тях бъдат разположени засилени полицейски сили, правозащитни организации пак ще обвиняват българската държава и общество в дискриминация. Как тогава да се справим с проблема? Като пишем коментари, пълни със сърцераздирателни безсмислици? За да се прекратят страданията на циганските деца, трябва незабавно разтурване на циганските гета и строг контрол над помощите, които циганите получават. Пари за отглеждане на деца да се дават само на грамотни хора и те да се задължават да съдействат тези деца да получават образование. Без оправдания от сорта на „немам пари да пратим гетето”, хиляди българчета ходят на училище със скъсани обувки и износващи грехите на по-голямото братче или сестриче. И ще ми кажете, че циганките, които всеки ден пращат децата си по улиците, деца, които очевидно не могат да изхранят, заслужават помощи?

Колко български семейства искат, но не могат да си позволят повече от 2 деца? Защо? Именно защото не могат да ги изхранят, не могат да им дадат образование. Те влагат всичко в техните рожби, а не правят още 5, които да пращат наляво-надясно да просят и проституират. Аз не искам да виждам циганчета на по 3-4 годинки боси, да просят по улиците, защото майка им иска да взема помощи. За такива деца е необходимо топло и сигурно място, а именно дом за изоставени деца, а за такива родители – топло, но не толкова сигурно място – затвор. Наистина ли мислите, че ако българската държава вместо пари, даваше помощи във вид на храна, грехи и учебници, циганите щяха да правят толкова деца? Гореизброените действия обаче могат да се постигнат само тогава, когато хората от правозащитните организации признаят, че са безсилни и неспособни да се справят с циганския въпрос.

Хората от правозащитните организации трябва да спрат да обвиняват малкото, които се опитват да се справят с този проблем, в дискриминация, расизъм и тям подобни небивалици. Именно заради хора като тях циганският въпрос съществува. Да, цигански въпрос съществува! Колкото и да отричате. И върху решаването на този въпрос трябва да се съсредоточи целият държавен апарат! Ако това не стане, мисля, че вече за всички е ясно, въпреки че организации като Български хелзинкски комитет и Хора срещу расизма твърдят обратното, българската нация ще бъде претопена.

Съвсем очевидно е.

Национална съпротива иска отговор на следния въпрос: Кое е по-добре за българската държава – българите да са малцинство сред цигани и турци или процесът по претопяването на българския етнос да спре? Това не е въпрос от „националистически характер”. Питаме напълно безпристрастно. Да си представим, че ние (аз и хората, които ще прочетат това) сме, да кажем, французи. Не ни пука дали в България българите ще са малцинство. Някой просто ни е попитал „Да оставим ли сегашната демографска картина да продължи да се развива, докато циганите не станат мнозинство, или да обърнем този процес в полза на гражданите с българска кръв?” Да кажем, че този някой се чуди как българската държава ще се развива по-добре. Нали все пак „маТриала” има значение. Какво ще направим, за да отговорим на този въпрос ние, френските граждани? Просто ще сравним един цигански

квартал с един български. Едно българско семейство и едно циганско семейство. И не вярвам да има две мнения по въпроса, че от полза за българската държава ще е циганите да си останат малцинство. От полза е, и скоро ще стане въпрос за сигурност, циганите да си останат малцинство, та дори и с редица хуманитарни, разбира се, действия раждаемостта им да се ограничи. Всъщност примерът ми с френските граждани не беше много точен. Те вече си изградиха представа за циганите. Дори, ако не се лъжа, взеха и страна по въпроса, като депортираха пристигналите при тях цигани обратно там, откъдето са дошли.

Другата страна, която не е толкова обективна, е, че това е страната на българите. Тук всеки е добре дошъл, нещо с което не сме съгласни, но е факт. Тук всеки гражданин трябва да има отговорности, иначе какъв гражданин е. България е постигала величието си през вековете заради всеки един българин поотделно. Всеки дава своя принос за развитието на тази държава. Няма как родината ни да се развива, когато има хора, които живеят на гърба на народа. В този случай има само потъване надолу. За да не се хванете за последното изречение – не, не предлагаме циганите да бъдат направени на сапун. Предлагаме този, който не може да се грижи за потомството си, да му се забранява, ако трябва, да създава такова. Този, който не иска да се грижи за него, а само да получава пари за това, което всъщност не прави, да му се търси отговорност. Крайно време е в България да има контрол над раждаемостта. И то за всеки, не само за циганите. Един необразован човек, особено в тези години на урбанизация, е потенциален престъпник. Но методите, по които ще се постигнат крайните резултати, са отделна тема. Важното е да се постави на преден план циганският въпрос, защото той вече придобива решаващ характер за бъдещето на България и българската нация. И на организации като Български хелзинкски комитет и Хора срещу расизма да им бъде забранена всякаква обществена дейност, защото те са вредители. Те не работят истински за решаването на циганските проблеми, те работят единствено срещу България и българските граждани.

Календар на сп. „Борба”

АПРИЛ

50 години от откриването (1963 г.) на първата електрифицирана жп линия в България: София-Пловдив.

40 години от сблъсъците (1973 г.) между комунистическата власт и българските мюсюлмани в Корница (Благоевградско) при насилствените опити за смяна на имената им.

192 години от рождението в Котел на Георги Стойков Раковски, един от най-крупните български политически дейци и книжовници от епохата на Възраждането (1821-1867).

88 години от комунистическия атенат в църквата „Св. Неделя” в София (25 април 1925 г.).

137 години от избухването на Априлското въстание срещу турските поробители (25 април 1876 г.).

104 години от признаването от Европа на Независимостта на България (9 април 1909 г.).

134 години от възшествието на княз Александър на българския престол.

Календар на сп. „Борба”

МАЙ

60 години от обявяването (1953 г.) на Българската православна църква от екзархия в патриаршия. За патриарх е избран Пловдивският митрополит Кирил.

110 години от гибелта на българския революционер и един от организаторите на Вътрешната македоно-одринска революционна организация Гоце Делчев (1872-1903).

100 години от Лондонския мирен договор (1913 г.), с който се слага край на освободителната война между държавите България, Гърция, Сърбия и Черна гора срещу Турция, започнала на 5 октомври 1912 г.

100 години от сключването (6 май 1913 г.) на тайния договор между Сърбия и Гърция за подялбата на Македония (насочен срещу България).

137 години от боя на връх Окол-

чица (20 май 1876 г.), в който загиба Христо Ботев.

ЮНИ

90 години от сваляне на правителството на Александър Стамболийски – министър-председател на България, от Народния съговор (Ал. Цанков и Военния съюз) (9 юни 1923 г.).

100 години от началото (1913 г.) на Втората балканска война между България и бившите ѝ съюзници Сърбия, Гърция и Черна гора, към които се присъединяват Турция и Румъния.

1200 години от победата на хан Крум над византийската войска, предвождана от император Михаил I.

110 години от свикването на Петрова нива в Странджа планина на конгрес на Одринския революционен окръг, на който се взема решение за въстанието в окръга, започнало на 5 август 1903 г.

Автопортрет

Кой укрива престъпниците

Когато се публикува Законът за разкриване на досиетата, водени в ДС, аз написах молба до министъра, с която исках да се запозная с моето досие. Молбата ми беше удовлетворена и на 9 август 2003 г. бях извикан в ДС – Враца, да се запозная с досието си. Посрещна ме един служител от ДС, влязохме двамата в една стая и той ми предаде една папка, в която имаше повече от 500 листа, като много от тях бяха писани от двете страни. На корицата, по диагонал с червени букви, беше написано – НЕПОПРАВИМИЯТ. Аз се смутих от обема на папката и надписа

на корицата. Служителят от ДС забеляза моето смущение и каза: „Чети, това си ти. Дошло е време да се гордееш с това име.” Да се гордея ли, или да плача, защото заг това име се кроят 45 години от моя живот. Когато Червената армия окупира България, бях на 20 години, а когато падна Берлинската стена, бях вече на 65 години.

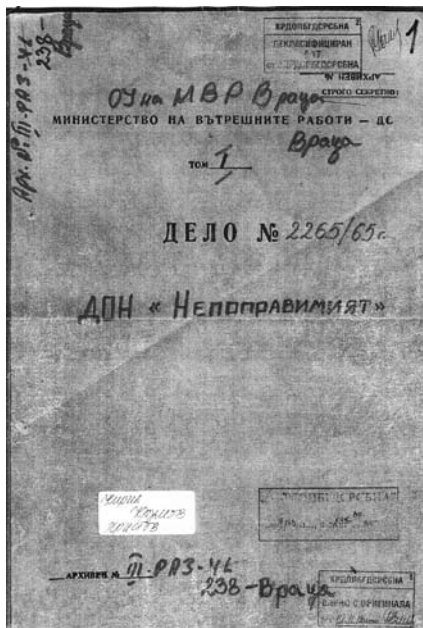
Прелистих досието, като на страница съм отделил по 10-15 секунди. Прелистването ми продължи два часа и половина. Досието завърши със следното заключение: „Лицето не представлява опасност за държавата и

затова се сменя наблюдението над него – 24 юли 1990 г.”

Имам силна зрителна памет и запомних имената на клеветниците и псевдонимите на доносниците, получавали пари от ДС. Пусках имената на доносниците, но ми беше отказано. Аз бях удовлетворен от това, че презгледях обемистото досие. Аз и сега не мога да си обясня на какво се дължи голямото внимание, което ДС е отделяла за мен. Още през 1944 г. бях предупреден от мой вуйчо, че винаги ще бъда следен от агенти на ДС. Той беше секретар-касиер на ДС – Враца. Знаех, че съм белязан и затова не съм се включвал в различните съпротивителни групи на легионерите, Неутрален офицер, „Хан Крум” и др. Отклонявал съм всички предложения, защото след мен вървеше опашка. През 2010 г. досието ми е прехвърлено от Враца в София и е предадено на Комисията по досиетата. Тогава посетих Комисията, с цел да получа имената на доносниците. Дадох ми няколко имена, а за другите казаха, че нямат данни.

Със собствените сили и средства обаче успях да открия и останалите доносници. Последният 13-и доносник открих през януари 2013 г. Накрая пожелах да ми се даде копие от моето досие. Комисията по досиетата изпълни моето желание. На 13 декември 2012 г. бях извикан да си получа досието. Досието, което получих, съдържа само десет процента от това, което прочетох във Враца. Никой не можа да ми каже къде е останалата част от него. В преписа, който ми е даден от Комисията по досиетата, имената на клеветниците са заличени с черно мастило.

Кой се страхува от истината. Ако вървим по този път, вечно ще се движим по окръжност и никога няма да тръгнем напред. Какво трябва да се направи, за да излезем от блатото, в което се намираме? Нека вземем германския пример. След обединението на Германия се гласува закон за откриване

на сътрудниците на ЩАЗИ и въвеждане на забрана да заемат гържавни и общински длъжности. Това даде възможност да се знае кой кой е и нацията се очисти от плевелите. Изчезна недоверието между хората и народът тръгна към възход. Германия тръгна към възход, а жизненият стандарт на германците е десет пъти по-висок от нашия. Какво пречи да направим същото. През 1939 г. по жизнен стандарт на населението България беше на първо място в Европа и на осмо в света. Къде сме сега? На последно

място в ЕС и на трицифрено място в света. Голяма част от пенсионерите не могат да си платят тока, парното и водата с месечната пенсия. А какво да ядат?

Двадесет и три години се въртим в омагьосания кръг на прехода, с който се залязва нашият народ да не се бунтува. През този период се смениха десет правителства, но промени няма.

Другите народи вървят по спиралата на възхода, а ние спим. Време е да се открият анонимните доносници на ДС като се опият имената и псевдонимите на платените сътрудници. Да не се крият също имената на клеветниците. Те са си писали имената и тях ги има във всяко досие. Защо се публикуват имената на кадровите служители в ДС, а се крият доносниците и клеветниците. Комисията по досиетата има задача да открива престъпниците, а не да ги прикрива. Кой е наредил на Комисията да заличава клеветниците. Това е грубо нарушение на Закона за досиетата. В досиетата фигурират три категории хора.

1. Кадрови служители в ДС.
2. Доносници, работещи с псевдоними за пари или длъжност.
3. Клеветници – хора, пишели клевети за лично отмъщение.

Защо не се откриват доносниците и се

кроят клеветниците? Отговорът е само един! По върховете на властта има хора, които заемат високи държавни постове, а някога са били сътрудници на ДС. Дори така да е, публикуването на сътрудниците на ДС е жизненоважна необходимост за оздравяването на нашето общество. В това явление няма нищо лошо. Тогава всеки ще намери своето истинско място в живота. Време е подлещите да отстъпят своето място на ръководни кадри и техните места да се заемат от честни и достойни хора. Обществото трябва да се очисти от престъпниците и да тръгне към възход. Престъпници са доносниците на ДС, защото действията им са престъпни. Това звание е валидно и за клеветниците, защото клеветата е престъпление. Правил съм предложения до парламента и министерския съвет за откриване на политическите престъпници, но досега резултатът е никакъв.

Страхът и недоверието между хората ще изчезне и всеки ще намери своето място в обновена България. Българският народ е трудолюбив и бързо ще догони другите народи. Да си припомним икономическия възход, който постигнахме през 1939 г., да си припомним, че тогава политическите партии

бяха забранени и всеки си гледаше гражданските задължения. Трудът беше факторът, който определи възхода. Ние, българите, сме велик народ и първи в световната история сме създали държава. Това е било преди дванадесет хиляди години, в подножието на планината Памир в Азия. Аз съм вечният оптимист и знам, че ние ще преодолеем икономическите и политическите трудности, с общи усилия ще заемем своето достойно място сред другите народи. България е била, има я сега и ще пребъде във вековете.

Инж. Кирил Крумов, Враца

Бел. рег. Курчо, въпросът за разкриване докрай на вербовчиците, доносниците и клеветниците – от и на органите на Държавна сигурност по време на 45-годишната комунистическа власт в България, а защо не и за последвалите ги още 25, не е слязъл от дневния ред на търсещото истината българско общество.

Решаването му не се състои в това, фигуративно казано, да се търси „под вола теле“.

Все още прахът на изминалите години не е покрил изцяло това време, за да се постави в графата „несъбираеми“.

БОРБА

Чествания

Национална съпротива

Идеята за единна национална съпротива съществува много отдавна, но едва през последните години ние израснахме за нея. Забравяйки лични конфликти и стари вражди, ние започнахме на чисто да градим новата национална опозиция. Поучили се от предишни грешки, преглътнали минали разочарования ние започнахме без лидери, без организационни структури, просто националисти решили да действат. На нас се гледаше с насмешка, но ние показахме, че ако хората имат желание, ще минат и без поредния вожд, който да им казва какво да правят. Не се интересувахме какво се говори за нас. Ние бяхме доносници, пияници, лумпени и т.н. На нас не ни пукаше, ние по-малко говорихме и повече работихме и постигнахме не малко. Водени от максимата, че преди всичко сме българи, а след това членове на групи, организации и ултра групировки. Всички заедно успяхме да направим най-големите националистически шествия в новата история на България. Всички ние допринесохме Луков марш да стане още по – популярен. Създадохме традицията на 9 септември да почитаме жертвите на комунистическия терор, като по този начин показахме, че на тази дата празнуват само безродните болшевици, но не и българите. Успяхме отново да си върнем празника на всички трудещи се – 1 май, изтръгвайки го от ръцете на лицемерните леви елементи. Показахме наистина, че заедно сме по-силни.

Но едно мощно обединение, каквото започна да се създава, явно не беше по вкуса нито на властта, нито на левите безродници. Иначе борещи се срещу властта те, с помощта на „бъл-

гарската полиция”, хвърлиха невинни момчета в затвора. Управляващата клика това и чакаше. Жестока разправа с млади хора, подсилена с пропаганда на българските медиуми. Националист се превърна в мръсна дума, да си националист е престъпление. Въпреки всичко пак сме тук, пак ще казваме неудобните за властта неща, пак ще искаме промяна, пак ще искаме справедливост. Ние имаме една съдба – България. Ние няма да се уплашим, няма да преведем глава!

Национална съпротива отрича делението на футболен, градски, квартален и друг принцип! За нас като първа и единствена точка стои България!

Васил Чекаларов – легендарният борец за свобода на Македония 1873-1913

Васил Чекаларов се издигна от недрата на народа до завидното положение на един заслужил мястото си войвода - борец в революционната фаланга на Македония, който имаше най-отдалечения район от границите на България – Костурско, дето се бореше срещу два противника: турците и гърците... Между пагналите... бе и Васил Чекаларов, видното чедо на с. Смърдеш, Костурско, героят и рицарят на Костурския край.

Честването се проведе на 26 март 2013 г. от 19 ч. в зала 35 на СУ “Св. Климент Охридски”.

Пишат ни

Уважаеми господин Спасов,

Пиша ти настоящото писмо, за да ти изкажа моята благодарност за това, че редовно ми изпращаш сп. „Борба”. Списанието се предава от ръка на ръка и се чете с интерес от истинските българи. „Борба” е сега единственото списание, което разлива българския национален дух. Единствената светла искра от всички печатни издания на нашия език. Пожелавам ти да запазиш и в бъдеще патриотичния дух на „Борба”. Желяя ти здраве и дълъг живот, за да можеш още дълги години да създаваш и издаваш списанието, което излъчва българската светлина.

За България!

Инж. Кирил Крумов

Уважаеми г-н Спасов,

Не се учудвайте и не се изненадвайте. Винаги съм мислила с голяма почит за Вас. Понякога човек иска да бъде сам. Много често съм искала да бъда на Ваше място. Вие бяхте заобиколени с хора, които знаят да мислят, с хора, които знаят много. Хора с интелект. Понякога съм Ви завиждала за средата, в която живеете. Тайно и искрено! Това ме накара да споделя тези няколко мисли... най-искрено, от сърце.

Желяя Ви здраве и все така бодър и енергичен да живеете в този свят не с гняв, а с възхищение, че той е създаден толкова красив. В него има и природа, и музика, и поезия.

Дано, както всичко около нас е красиво, и хората да станат по-добри, по-искрени, по-благородни.

С много уважение Ви желяя здраве и дълголетие.

Минка Гатева, Пловдив.

П. П. Списание „Борба” се разпространява както през годините. Интересът не намалява към него. Нека и в бъдеще бъде хронолог на политическите събития.

Национално единство

За контакти: 0888 215 375

Основни идейни принципи

Този документ не е политическа програма, а основополагаща идеологическа рамка на нашия мироглед

I. Кои сме ние

Ние сме националноотговорни и милеещи за бъднините на Отечеството продължители на чистия възрожденски патриотизъм и радетели за модерен европейски национализъм и съвременен народен социализъм.

Нашите идейно-политически разбирания не се вписват в изкуственото политическо делене на „леви“ и „десни“, защото под знамето ни се събират както бедни, така и богати.

Ние сме против материализма на консуматорското общество, който поставя личния интерес пред обществения, националния интерес.

II. Какво правим

Ние създаваме политическа организация с цел участие на избори и вземане на цялата власт в България.

В организацията могат да членуват само български граждани – без разлика от пол, вероизповедание и социално положение, които са от български произход и имат българско самосъзнание.

III. Защо правим това

Причина за създаването на политическата организация е безпътицата пред народа и държавата, тяхното тотално деградиране и неизбежна гибел.

IV. Нашата главна цел

Ние се за **национално мощна и социално справедлива българска държава** и в постигането на това се водим от следните принципи:

1. Форма на управление

България е страната на българския народ. Следователно водещата роля и правото да ръководи държавата принадлежи на този народ.

Ние искаме силна централизирана държавна власт, съсредоточена в ръцете на достойни и отговорни към съдбата на нацията българи.

Ние отхвърляме сегашната многопартийна парламентарна демокрация като форма на управление, която е компрометирана, не кореспондира с манталитета и историческите нужди на българския народ и като такава се явява вредна за съдбините му.

Политическите партии, вместо да водят националноотговорна политика, обслужват теснопартийни интереси и разделят българската нация. Затова ние искаме разтурване на всички политически партии и всички организации, подкопаващи устоите на българската държава и общество.

Ние сме за работещо народно събрание, съставено от професионалисти, избирани на регионален принцип и от компетентни в своята област представители на отделните съсловия и професии.

2. Стопанство

Средствата за производство и националното стопанство могат да бъдат както частни, така и държавни.

Стратегическите отрасли в икономиката и обществения живот са приоритет и собственост на българската държава.

България ще развива търговско-икономически отношения с всички държави, с които има взаимен интерес, без значение дали са капиталистически, или социалистически, християнски по вероизповедание, или мюсюлмански.

3. Армия

Ние искаме модерно въоръжена, наборна армия за всички младежи и девойки.

4. Религия

Българската нация е разделена на различни вероизповедания и затова държавата не може да има специално отношение към нито една религиозна общност. Наш дълг е да обединим всички българи под едно знаме – без оглед на тяхната религия. Всички българи без оглед на тяхното вероизповедание са длъжни да работят задружно за благоденствието на своя народ и българската държава.

5. Образование, наука, култура и изкуство

Ние сме за съхраняване на българските традиции, култура и изкуство. Всички „западни“ и други чужди влияния трябва да бъдат сведени до минимум.

6. Българското етническо землище

Отечеството ни е по-голямо от Република България. Българските малцинства извън пределите на България са неразделна част от българския народ и държавата трябва да защитава техните интереси с всички средства. България – това са Мизия, Тракия, Добруджа и Македония.

7. Грижа за българската природа и здравето на народа

Най-голямото богатство на България е нейният народ. Затова основната задача на държавата е да се грижи за здравето на своите граждани и да осигури благоденствие и по-нататъшно развитие на своя народ.

Грижата за българската природа е грижа за българския народ. Ние искаме да опазим околната среда, защото не можем да приемем да живеем сред мръсотия и боклуци, да дишаме отровен въздух и да се храним с нездравословна храна.

Катастрофалното положение, в което се намира страната ни, налага всички, които милеят за България, да преодолеят своите различия и да обединят силите си за спасението на Отечеството и благоденствието на българския народ.

Горенаписаните идейни принципи са основополагащи и ще бъдат водещи във всичките ни бъдещи действия.

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

снимка: Импактпресгруп

Най-масови бяха протестите в морската ни столица Варна

Въра
Сила
Суверенитетъ